

S

Поліна Богаєвська

Вже не страшно, не соромно,
А загалом ніяк.
Не мерехтить ані церковна свічка,
Ані південний маяк.
Ані мощене дитячими рисами личко.
Як схочеш мене убити,
То я на тебе серця не матиму.
Захлинуся бензином,
Вбачаючи схожість з пернатими,
Втоплю свою втому у ритмі міського трафіку,
Доречно, і кожна емоція вільна за графіком.
Розписую скло хаотично відбитками пальців,
Тебе не бентежить мій нестеменний подив.
Поводишся стримано, наче така ситуація
Жодному з нас не має суттєво нашкодити.
За правилом жанру у мене немає дому.
Я все ще до ранку блукаю зруйнованим містом,
Яке ретранслює старі, довоєнні спогади.
Деся поміж рядками пісень загублено гідність.
Так, я досі не зрозуміла.
Або не змогла усвідомити —
За правилом жанру клятви втрачають форму.
Бо їх промовляли приблизно століття тому.
Немає тебе, а отже немає і дому.
Це запис, платівка, це синтетичне мовлення.

19.06.24